

Шелякін О. С.,
ад'юнкт кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ДОМАШНЬОГО АРЕШТУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Анотація. У статті розглянуто окремі питання застосування домашнього арешту в кримінальному провадженні. Проаналізовано практику обрання домашнього арешту в Україні й інших державах. Подано пропозиції щодо вдосконалення окремих положень реалізації запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту.

Ключові слова: домашній арешт, мета, запобіжний захід, кваліфікація злочину, підозрюваний, обвинувачений.

Постановка проблеми. Із набуттям чинності нового Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) запроваджено нові запобіжні заходи, серед яких на особливу увагу заслуговує домашній арешт, що є новелою для кримінального судочинства незалежної України.

За ступенем суворості в системі запобіжних заходів домашній арешт посідає друге місце після тримання під вартою, що свідчить про актуальність розглядуваної проблеми.

Особа, щодо якої застосовується домашній арешт, у рамках кримінального провадження характеризується групою ознак, які враховуються слідчим, прокурором і слідчим суддею, судом під час обрання цього запобіжного заходу. У зв'язку з цим указана обставина застосування домашнього арешту потребує детального дослідження, з метою вдосконалення практики його застосування й урахування умов сьогодення.

Окремі проблеми застосування домашнього арешту розглядали такі вчені процесуалісти, як А.Ф. Безрукава, В.О. Попелюшко, Ю.Г. Овчинников, Є.В. Салтиков, В.А. Светочев та інші. Безпосередньо питанням реалізації домашнього арешту як запобіжного заходу були присвячені роботи М.Й. Вільгушинського, Ю.А. Ліхолетової, О.П. Кучинської, Г.В. Мудрецької, А.В. Пономаренка, О.М. Слободяна, В.І. Фаринника й інших.

Разом із цим у дослідженнях згаданих науковців не достатньо уваги приділялось особам, щодо яких застосовувався домашній арешт, так як деякі питання були розглянуті ними до набрання чинності КПК України 2012 р., тому потребують дослідження та уточнення.

Метою статті є аналіз стану правового регулювання й практики застосування домашнього арешту, виявлення недоліків його реалізації, а також формування пропозицій щодо його вдосконалення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Домашній арешт – вид запобіжного заходу, який полягає в забороні підозрюваному, обвинуваченому залишати житло цілодобово або в певний період доби.

На думку В.О. Попелюшка, «законодавець під час реформування правових норм у новому КПК України стосовно запобіжних заходів за зразок узяв апробований на практиці криз призму рішень Європейського суду з прав людини із застосування Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод досвід західноєвропейських демократій, а також, образно кажучи, «гіркий» вітчизняний» [7, с. 4].

Варто підтримати точку зору В.О. Попелюшка, бо функціонування домашнього арешту як запобіжного заходу є досить тривалим. Так, Статут кримінального судочинства 1864 р. передбачав застосування домашнього арешту. У своєму дослідженні В.А. Светочев зазначає, що «цей запобіжний захід застосовувався досить рідко, переважно до матерів-годовниць, важкохворих і високопоставлених осіб...» [9, с. 27].

Більш детальної регламентації інститут домашнього арешту набув у КПК УРСР 1922 р. та КПК УРСР 1927 р. Так, М.Й. Вільгушинський, характеризуючи особливості функціонування домашнього арешту того часу, зазначає, що він «застосовувався досить широко на практиці. Однак в подальшому його обирали дедалі рідше і вже до 50-х рр. XX ст. став анахронізмом» [2, с. 9]. Із прийняттям КПК УРСР 1960 р. домашній арешт було виключено із системи запобіжних заходів.

Уже в КПК України 2012 р. інститут домашнього арешту знов включено до переліку запобіжних заходів, завдяки чому українське кримінальне судочинство набуло можливості забезпечувати належну поведінку особи в умовах «помірної» ізоляції.

Крім того, домашній арешт як запобіжний захід уже тривалий час застосовується в багатьох країнах світу. Він передбачений, наприклад, у таких країнах, як Казахстан, Латвія, Литва, Німеччина, Росія, Швеція та в багатьох інших [5, с. 17].

Водночас необхідно відзначити, що в низці держав (Великобританія, Швеція, США, Австралія, Нова Зеландія, Німеччина, Бразилія тощо) домашній арешт має кримінально-правовий характер, не виконуючи ролі запобіжного заходу, і застосовується як вид кримінального покарання щодо засуджених [9, с. 60].

Досліджуючи правову регламентацію обрання домашнього арешту в Україні, варто зазначити, що, відповідно до п. 15 Листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, домашній арешт як вид запобіжного заходу може бути застосований до особи, котра підозрюється або обвинувачується в учиненні злочину, за вчинення якого законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі, та полягає в забороні підозрюваному, обвинуваченому залишати житло цілодобово або в певний період доби на підставі ухвали слідчого судді, суду [8].

Разом із цим під час обрання запобіжного заходу повинні враховуватися його мета (ч. 1 ст. 177 КПК України) й підстави (ч. 2 ст. 177 КПК України), а також інші обставини в їхній сукупності, що враховуються під час його обрання (ст. 178 КПК України).

Необхідно зазначити, що вказаний порядок обрання запобіжних заходів є уніфікованим, застосовується під час обрання інших видів забезпечення кримінального провадження.

Відповідно з цим, метою застосування запобіжного заходу, а отже, і домашнього арешту є забезпечення належної процесуальної поведінки підозрюваного (обвинуваченого) у вчиненні кримінального правопорушення.

Аналізуючи підстави обрання запобіжних заходів, А.Ф. Безрукава виділяє підстави, притаманні саме домашньому арештові, до яких належить такі:

- наявність обґрунтованої підозри в учиненні особою кримінального правопорушення;
- наявність ризиків, які дають достатні підстави слідчому судді, суду вважати, що особа може здійснити дії, передбачені ч. 1 ст. 177 КПК України;
- доведеність неможливості застосування більш м'якого запобіжного заходу;
- наявність фактичних даних, які підтверджують, що особа підозрюється, обвинувачується в учиненні злочину, за який передбачене покарання у вигляді позбавлення волі (ч. 2 ст. 181 КПК України).

Варто звернути увагу на те, що таке обмеження застосування домашнього арешту пояснюється його досить суворим характером, а тому й обмеження прав і свобод особи, щодо якої він застосовується, має бути пропорційним тяжкості вчиненого кримінального правопорушення.

Окрім підстав для застосування домашнього арешту, слідчий суддя, суд на основі матеріалів, наданих сторонами кримінального провадження, повинен урахувати й інші обставини (ст. 178 КПК України): вагомість наявних доказів про вчинення підозрюваним, обвинуваченим кримінального правопорушення; тяжкість покарання, що загрожує відповідній особі в разі визнання підозрюваного, обвинуваченого винуватим у кримінальному правопорушенні, у вчиненні якого він підозрюється, обвинувачується; вік і стан здоров'я підозрюваного, обвинуваченого; міцність соціальних зв'язків підозрюваного, обвинуваченого в місці його постійного проживання, у тому числі наявність у його родини утриманців; наявність у підозрюваного, обвинуваченого постійного місця роботи або навчання тощо.

Наголосимо, що обов'язок надання доказів стосовно обставин, які враховуються під час обрання запобіжного заходу, лежить на слідчому, прокурорів. Урахування цих обставин має значення при вирішенні питання про обрання й інших запобіжних заходів, а отже, дає змогу індивідуалізувати цей процес і обрати саме той, що є оптимальним для конкретної особи, до якої він застосовується.

Ураховуючи викладене, а також відповідно до ст. 12 Кримінального кодексу України (далі – КК України), можна зробити висновок, що домашній арешт обирається для забезпечення належної процесуальної поведінки особи, яка підозрюється (обвинувачується) у вчиненні злочину невеликої, середньої тяжкості, тяжкого або особливо тяжкого злочину, санкція якого передбачає покарання у вигляді позбавлення волі, з урахуванням визначених законодавством підстав, а також інших передбачених законом обставин.

Разом із цим, відповідно до ч. 5 ст. 176 і ст. 299 КПК України, заборонено застосовувати домашній арешт до осіб, котрі підозрюються або обвинувачуються в учиненні злочинів, передбачених ст. ст. 109–114-1, 258–258-5, 260, 261 КК України, а також під час досудового розслідування кримінальних проступків.

Відповідно до статистичних даних, наданих штабом ГУМВС України в Одеській області, за 9 місяців 2015 р. працівниками органів внутрішніх справ Одеської області на електронний облік до Інтегрованої інформаційно-пошукової системи «Армор» поставлено 732 особи, щодо яких застосовано домашній арешт (табл. 1).

З аналізу зазначених даних можна зробити висновок, що домашній арешт застосовувався щодо 2 підозрюваних (оби-

нувачених) у вчиненні злочинів невеликої тяжкості, середньої тяжкості – 219, тяжких злочинів – 445 та особливо тяжких злочинів – 66.

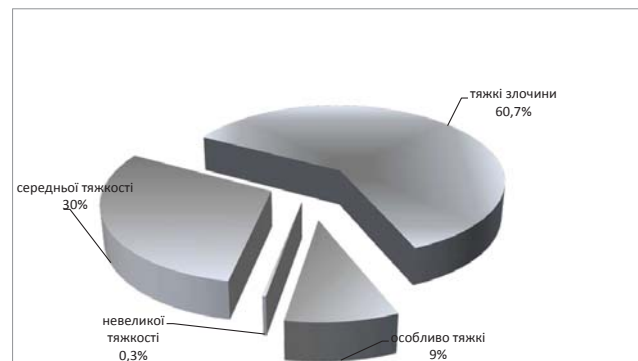

Рис. 1. Ступінь тяжкості злочинів, за підозрою (обвинуваченням) учинення яких застосовується домашній арешт, на території Одеської області за 9 місяців 2015 року

На сьогодні існують різні погляди науковців стосовно криминології, за яким повинен обиратися домашній арешт до суб'єкта, котрий підозрюється (обвинувачується) у вчиненні кримінального правопорушення. На думку А.Ф. Безрукавої, домашній арешт не повинен обиратися до осіб, які підозрюються, обвинувачуються за вчинення таких злочинів: умисне вбивство (ст. 115 КК України), умисне тяжке тілесне ушкодження (ч. 2 ст. 121 КК України), зґвалтування (ст. 152 КК України), розбій (ст. 187 КК України), бандитизм (ст. 257 КК України), терористичний акт (ст. 258 КК України) [1, с. 58]. Підставою для цього авторка вважає таке: якщо особа вчинила особливо тяжкий злочин, за який передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк понад 10 років, то розуміння цих наслідків може спонукати підозрюваного (обвинуваченого) до спроб ухилитися від нього шляхом утечі з місця виконання домашнього арешту.

На нашу думку, погодитися в повному обсязі з точкою зору цього науковця немає достатніх підстав. Запропонована А.Ф. Безрукавою класифікація злочинів, за вчинення яких неможливе обрання домашнього арешту, у конкретно наведених нею прикладах є недоцільною, оскільки не в усіх випадках діяння, передбачене за ст. ст. 121, 152, 187, 258 КК України (окрім ст. ст. 115, 257 КК України) кваліфікується як особливо тяжкий злочин. Наприклад, учинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 152 КК України (зґвалтування, тобто статеві зносини із застосуванням фізичного насильства, погрози його застосування або з використанням безпорадного стану потерпілої особи), кваліфікується як злочин середньої тяжкості (карається покаранням у вигляді позбавлення волі на строк від 3 до 5 років).

Однак варто підтримати думку авторки в частині наявності аргументованих ризиків порушити встановлені заборони та обов'язки домашнього арешту тими особами, котрі підозрюються (обвинувачуються) у вчиненні кримінальних правопорушень, за які передбачено покарання у вигляді позбавлення волі понад 10 років. Уважаємо, що стосовно таких осіб повинен застосовуватися більш жорсткий запобіжний захід (тримання під вартою).

В.О. Попелюшко, аналізуючи ст. 178 КПК України, зазначає, що «тяжкість покарання як обставина, що враховується при обранні запобіжного заходу, не повинна визначатися «механічно», як середньоарифметична в межах санкції статті Особливої частини КК України, за якою особа підозрюється, обви-

нувачується у вчиненні кримінального правопорушення, а як конкретний вид та розмір покарання, яке за переконанням слідчого судді, суду, оснований на наявних на час розгляду цього питання матеріалах, могло б бути призначене обвинуваченому судом з огляду на санкцію статті (статей) Особливої частини КК та відповідно до положень Загальної частини з урахуванням ступеня тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, особи винного та обставин, що пом'якшують та обтяжують покарання за умов визнання його вироком суду винним у вчиненні інкримінованого йому діяння» [4, с. 405–406].

На нашу думку, зазначене вченим є вельми доцільним, бо для вирішення завдань кримінального провадження й досяг-

нення мети домашнього арешту потрібно виходити з обставин кожного кримінального правопорушення, а також особи, щодо якої він обирається.

Водночас тяжкість покарання, що загрожує підозрюваному (обвинуваченому) у разі визнання його винним у вчиненні кримінального правопорушення, є тільки однією з обставин, які враховуються під час обрання запобіжного заходу, а отже, і домашнього арешту.

Виходячи з аналізу вивчених ухвал слідчих суддів, суду про застосування домашнього арешту, цей запобіжний захід на території Одеської області застосовується до осіб похилого віку в 9% випадках, неповнолітніх – 12%, осіб вікової категорії від 18

Таблиця 1

**Застосування домашнього арешту до підозрюваних (обвинувачених)
у вчиненні кримінальних правопорушень на території Одеської області за січень–вересень 2015 року**

Класифікація за родовим об'єктом злочину	Стаття КК	із них за частиною					Усього
		ч. 1	ч. 2	ч. 3	ч. 4	ч. 5	
Злочини проти життя та здоров'я особи	ст. 115	14	10				24
	ст. 118	1					1
	ст. 119	2					2
	ст. 121	41	14				55
	ст. 122	8					8
Злочини проти волі, честі й гідності особи	ст. 146		1				1
	ст. 149		1				1
Злочини проти статевої свободи і статевої недоторканності особи	ст. 152	3		6			9
Злочини проти власності	ст. 185	17	92	131			240
	ст. 186	16	79	13		2	110
	ст. 187	2	13	8	3		26
	ст. 189		1	1			2
	ст. 190		22	9	7		38
	ст. 191	1	1			5	7
Злочини у сфері господарської діяльності	ст. 199		1				1
	ст. 201	2					2
Злочини проти громадської безпеки	ст. 258		1				1
	ст. 263	18	3				21
Злочини проти безпеки руху й експлуатації транспорту	ст. 286		5	2			7
	ст. 289	9	19	3			31
Злочини проти громадського порядку та моральності	ст. 294		1				1
	ст. 296		6	1	13		20
	ст. 297		1				1
	ст. 301			1			1
	ст. 302		1				1
	ст. 303		2				2
	ст. 307	6	46	4			56
Злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їхніх аналогів або прекурсорів та інших злочинів проти здоров'я населення	ст. 309	6	10	3			19
	ст. 310		1				1
	ст. 315	1					1
Злочини у сфері охорони державної таємниці, недоторканності державних кордонів, забезпечення призову й мобілізації	ст. 332	1	1				2
Злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян і злочини проти журналістів	ст. 342		1				1
	ст. 345		5		1		6
Злочини у сфері використання електронно-обчислювальних машин, систем і комп'ютерних мереж та мереж електров'язку	ст. 362			1			1
Злочини у сфері службової діяльності й професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг	ст. 364		3				3
	ст. 366		1				1
	ст. 368	6	2	17			25
	ст. 369-2		2				2
Злочини проти правосуддя	ст. 396	1					1
Усього							732

до 60 років – 79%. Із вивчених увал слідчих суддів, суду можна зробити висновок, що домашній арешт застосовувався до осіб різної вікової категорії, що підтверджує наявність класифікації, яка характеризує підозрюваного (обвинуваченого). Зазначене має обов'язково враховуватись під час обрання домашнього арешту в кожному конкретному випадку.

Потрібно підтримати точку зору О.П. Кучинської про те, що «позитивним було б застосування домашнього арешту відносно неповнолітніх, які підозрюються (обвинувачуються) у вчиненні злочинів. Адже ні для кого не є секретом, що їхнє перебування в ізоляторі тимчасового тримання чи в слідчому ізоляторі не тільки не має виховного впливу, а навпаки – калічить ще не сформовану дитячу психіку. А це може призвести, і призводить, до того, що неповнолітні, один раз випадково «спіткнувшись», стають на шлях злочинної діяльності» [5, с. 18–19]. На нашу думку, домашній арешт у цьому випадку буде альтернативою тримання під вартою, що забезпечить перебування неповнолітнього у звичайних умовах (бути зі своєю родиною, навчатися тощо).

Також, як нам видається, доцільно було б застосовувати домашній арешт, замість тримання під вартою, до осіб, які потребують додаткової підтримки й особливої уваги, а саме: осіб похилого віку, вагітних жінок, осіб, котрі страждають фізичними вадами (інвалідів), і важкохворих.

З метою дослідження обставин, що характеризують особу, до якої застосовується домашній арешт, доречно проаналізувати досвід інших країн, законодавство яких передбачає застосування цього запобіжного заходу.

Відповідно до ст. 155.3 КПК Азербайджанської Республіки, домашній арешт застосовується щодо таких осіб:

- особи, обвинувачені в учиненні злочину, за який передбачено покарання у вигляді позбавлення волі понад двох років;
- особи, обвинувачені в учиненні злочину, за який призначено покарання у вигляді позбавлення волі на строк до двох років у випадках, коли існує підозра, що обвинувачений має намір переховуватися від органів, які ведуть кримінальний процес, чи перешкоджати будь-яким чином його здійсненню.

Домашній арешт застосовується лише на стадії судового провадження щодо обвинуваченого. Застосування цього запобіжного заходу на стадії досудового розслідування, на відміну від КПК України, не передбачено.

У КПК Киргизької Республіки (ст. 109-1) домашній арешт, як і в КПК Азербайджанської Республіки, також застосовується тільки на стадії судового провадження. Обирається він щодо обвинуваченого за наявності достатніх підстав уважати, що він сховається від слідства або суду, чи стане на заваді об'єктивному веденню слідства й розгляду справи в суді, або буде продовжувати займатися злочинною діяльністю, а також для забезпечення виконання вироку. Крім того, під час обрання домашнього арешту враховуються тяжкість учиненого злочину, особистість обвинуваченого, рід його занять, вік, стан здоров'я, сімейний стан та інші обставини.

Відповідно ст. 188 КПК Республіки Молдова, домашній арешт може застосовуватись до підозрюваних, обвинувачених у скоєнні незначного злочину, середньої тяжкості, тяжкого злочину, а також злочину з необережності. У виключних випадках домашній арешт може застосовуватись до обвинувачених у вчиненні особливо тяжкого злочину, але ними можуть бути тільки особи у віці понад 60 років, інваліди I групи, вагітні жінки, а також жінки, які мають на утриманні дітей у віці до 8 років.

Натомість у США, Канаді, Англії, Австралії законодавчо закріплено, за які види злочину ні в якому разі не можна застосовувати домашній арешт. Так, у штаті Новий Південний Захід в Австралії домашній арешт не може бути застосований за вчинення таких злочинів: умисне вбивство, замах на вбивство, статевий злочин, грабіж зі зброєю, будь-який злочин із застосуванням зброї, насильство в сім'ї з будь-якою особою, з якою особа буде знаходитися в одному житлі під час перебування під домашнім арештом, зловживання наркотиками, торгівля людьми [1, с. 42].

Висновки. В Україні домашній арешт застосовується щодо підозрюваних (обвинувачених) у вчиненні злочинів невеликої, середньої тяжкості, тяжких і особливо тяжких злочинів. При цьому в більшості випадків (60,7%) він обирається до осіб, котрі підозрюються (обвинувачуються) у вчиненні тяжких злочинів. Заслугує на увагу той факт, що ризики, які виникають під час обрання домашнього арешту щодо осіб, котрі підозрюються (обвинувачуються) у вчиненні особливо тяжких злочинів, є аргументованими й можуть спонукати до порушення встановлених заборон та обов'язків.

Водночас, крім тяжкості кримінального правопорушення як одного з критеріїв, за яким вирішується питання про застосування домашнього арешту, також може бути врахована характеристика особи, щодо котрої він застосовується. До цієї характеристики належать вік, стан здоров'я, потреба в додатковій підтримці й особливій увазі (особи похилого віку, інваліди, вагітні жінки). За допомогою порівняльного аналізу встановлено, що в законодавстві деяких країн указана характеристика міститься в нормі, яка безпосередньо регулює обрання домашнього арешту, на відміну від законодавства України, де наведено уніфікований перелік обставин, що враховуються під час обрання й інших запобіжних заходів.

Загалом, підсумовуючи вищевикладене, потрібно зазначити, що домашній арешт – більш гуманний запобіжний захід, порівняно з триманням під вартою. Його застосування для більшості підозрюваних (обвинувачених) з урахуванням особливостей конкретного кримінального правопорушення надає можливість зберегти соціальні зв'язки й себе як особистість.

Література:

1. Безрукава А.Ф. Домашній арешт в системі запобіжних заходів у кримінальному процесі України : дис. канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 / А.Ф. Безрукава. – Дніпропетровськ, 2013. – 225 с.
2. Вільгушинський М.Й. До питання застосування домашнього арешту як запобіжного заходу відповідно до Кримінального процесуального кодексу України / М.Й. Вільгушинський, Ю.А. Ліхолетова // Адвокат. – 2012. – № 11 (146). – С. 9–13.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651 VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page>.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / за загальною редакцією професорів В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила. – К. : Юстініан, 2012. – 1328 с.
5. Кучинська О.П. Домашній арешт як запобіжний захід в кримінально-процесуальному законодавстві / О.П. Кучинська // Адвокат. – 2010. – № 7 (118). – С. 17–19.
6. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини : Закон України від 07.10.2014 р. № 1689-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1689-18/paran39#n39>.
7. Попелюшко В.О. Запобіжні заходи в новому КПК України: поняття, мета, підстави, порядок та суб'єкти застосування / В.О. Попелюшко // Адвокат. – 2012. – № 9. – С. 4–6.
8. Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно

до Кримінального процесуального кодексу України : Лист Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних і кримінальних справ від 04.04.2013 р. № 511-550/0/4-13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0511740-13>.

9. Светочев В.А. Домашний арест как мера пресечения в уголовном процессе Российской Федерации : дисс. канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 / В.А. Светочев. – Калининград, 2009. – 213 с.
10. Уголовно-процессуальный кодекс Азербайджанской Республики от 14.07.2000 г. № 907 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://base.spininform.ru/show_doc.fwx?rgn=11597.
11. Уголовно-процессуальный кодекс Кыргызской Республики от 30.06.1999 г. № 62 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://base.spininform.ru/show_doc.fwx?rgn=395.
12. Уголовно-процессуальный кодекс Республики Молдова от 14.03.2003 г. № 122-XV [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://base.spininform.ru/show_doc.fwx?rgn=3833.

Шелякин А. С. Отдельные вопросы применения домашнего ареста в уголовном производстве

Аннотация. В статье рассмотрены отдельные вопросы применения домашнего ареста в уголовном производ-

стве. Осуществлен анализ практики избрания домашнего ареста в Украине и других странах. Высказаны предложения относительно совершенствования отдельных положений реализации меры пресечения в виде домашнего ареста.

Ключевые слова: домашний арест, цель, мера пресечения, квалификация преступления, подозреваемый, обвиняемый.

Sheliakin O. Some questions of application of house arrest in criminal proceedings

Summary. The article describes some questions of application of house arrest in criminal proceedings. The analysis of the practice of election of house arrest in Ukraine and other countries. Suggestions regarding improvement of certain provisions of the implementation of a measure of restraint in the form of house arrest.

Key words: house arrest, objective, measure of restraint, offense, suspect, accused.